

Lov" er da ogsaa saa naturlig, at enhver sikkert vil finde det indlysende, at hvis Invalidere-
renten ved en senere Lov maatte blive forhøjet fra 800 Kr. til f. Eks. 900 Kr. aarlig,
saa maatte i samme Øjeblik den nævnte Ændring falde ind under „nærværende Lov“,
saaledes at Statskassen altsaa fremtidig garantere de forsikrede for en Invalidere-
rente paa 900 Kr. aarlig. Men saa maa paa tilsvarende Maade Statskassens Garanti ogsaa, hvis
Invalidere-
renten ved en senere Lov nedsættes, for Fremtiden gælde en Invalidere-
rente af den
da fastsatte Størrelse.

Det er imidlertid saa langt fra, at tvingende Grunde skulde tale for at fravige
den sædvanlige Forstaaelse af de oftnævnte Ord „nærværende Lov“, at tværtimod tungt-
vejende Grunde taler afgørende derimod. At Loven ved de nævnte almindelige Udtryk
i § 10 skulde have villet afskære en senere Lovgivningsmagt fra enhver som helst Nedsæt-
telse af Invalidere-
renten, er naturligvis ganske uantageligt. Men selv det, at Loven ved de
nævnte almindelige og uskadelige Ord skulde have villet lægge det Baand paa Lovgiv-
ningsmagten, at den i alt Fald ikke skulde selv i nok saa ringe Grad kunne nedsætte
Invalidere-
renten med Virkning for de allerede da forsikrede, maatte paa Forhaand have
al Formodning imod sig. Dette maatte gælde, selv om man vilde antage Statsgarantien
indskrænket til dem, der allerede er blevet tilkendt Invalidere-
rente. Men skulde en Stats-
garanti for en Invalidere-
rente af en ikke ved Lov foranderlig Størrelse antages, kunde man
neppe blive staaende derved. Thi for at antage, at en sliq Statsgaranti skulde være til-
sigtet, maatte man aabenbart gaa ud fra, at Loven opfattede de invalideforsikredes Ret
som en virkelig forsikringsmæssig Ret i sædvanlig privatretlig Forstand. Men efter almin-
delig privatretlige Regler er Retten for den forsikrede jo stiftet allerede ved den første
Præmiebetaling, og da maatte den paastaede Statsgaranti for en Invalidere-
rente paa
800 Kr. aarlig utvivlsomt antages at gælde ikke blot overfor dem, hvem der allerede er
tillagt Invalidere-
rente, men overfor alle de forsikrede, det vil sige nu for alle de ca. 1,5
Mill. forsikrede Personers Levetid. Men at en almindelig Lov, en Forsøgslov, der første
Gang indfører et helt nyt Led i den sociale Forsøgslovgivning, skulde have tilsigtet —
oven i Købet blot ved at bruge de nævnte i saa mangfoldige Love forekommende ganske
kurante Ord — at paabinde hele Eftertiden en saa vidtrækkende Forpligtelse, at der
næsten ikke igen kunde foretages mindste Lempelser deri, maa paa Forhaand anses for
ganske uantageligt.

Skønt det naturligvis er Lovens Ord, der er det afgørende, skal det tilføjes, at der
heller ikke under Forhandlingerne om Loven af 1921 paa Rigsdagen fremkom noget
som helst om, at Statsgarantien i Lovens § 10 skulde retligt udelukke en senere Nedsættelse
af Invalidere-
renten. Heller ikke den fornylig paa Rigsdagen oftere fremdragne Betænkning
af Folketingsudvalget (Rigsdagstidende for 1920—21, Tillæg B. Sp. 733 fig.) kan anføres
i saa Henseende. Man var vel den Gang aabenbart ganske enig om, at den fastsatte Inva-
lidiere-
rente paa 800 Kr. faktisk meget vanskeligt senere vilde kunne nedsættes, fordi dette
Beløb for saa daarligt stillede Personer formentlig ikke vilde kunne anses for højt, selv om
Pristallet gik meget langt ned. Men at det lovligt kunde nedsættes, dristede man sig dog
ikke til at bestride, idet dette tværtimod snarere forudsattes i den følgende Udtalelse:
„Skulde Lovgivningsmagten kunne foretage Nedsættelse af Invalidere-
rentens Beløb, maatte
selvfølgelig en tilsvarende Nedsættelse af Forsikringspræmien finde Sted.“

Naar i øvrigt Prof. Axel Møller, Folketingstidende Sp. 2891, i denne sidste Udtal-
else har villet se en Forudsætning om, at i hvert Fald de Personer, som havde faaet sig
tillagt Rente-
nydelse, i saa Fald ikke vilde kunne røres, fordi de jo ikke længere betaler
Invalidere-
præmie og altsaa ikke ved en Nedsættelse af Præmierne kunde faa nogen Erstat-
ning for Nedsættelsen af Invalidere-
renten, da synes denne Slutning ikke logisk berettiget.
Thi de forsikrede, der ved Nedsættelsen af Invalidere-
renten endnu ikke er blevet Rente-
nydere, skulde efter Udtalelsen i Betænkningen heller ikke have nogen Ret til delvis Til-
bagebetaling af de tidligere for højt betalte Præmier, men kun Nedsættelse for Fremtiden.
Og saa kunde der naturligvis heller ikke blive Tale om nogen Godtgørelse for de aktuelle
Rente-
nydere, der jo ikke betaler Invalidere-
præmie, og af hvilke oven i Købet de allerfleste,
skønt de allerede da var Invalidere, omtrent straks ved Lovens Ikrafttræden eller kort
efter med tilbagevirkende Kraft fra Begøringens Indgivelse fik Invalidere-
rente, saaledes
at de saa at sige straks blev fritaget for at svare allermindste Bidrag til deres egen For-
sørgelse.

Jeg kan herefter kun komme til det Resultat, at der ikke paa Statsgarantien i
Loven af 1921 § 10 kan bygges noget som helst imod den retlige Tilladelighed af ved en
senere Lov at nedsætte Invalidere-
renten med Virkning for de allerede forsikrede.